

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/78/2022
Identifikačné číslo spisu: 6716010639
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:6716010639.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného X. Q. pre prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 30. januára 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného X. Q. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. februára 2022, sp. zn. 5To/25/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného X. Q. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 21. decembra 2020, sp. zn. 5T/153/2016 uznal obvineného X. Q. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) za vinného zo spáchania prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v rozsudku okresného súdu.

Okresný súd mu za to podľa § 213 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 a § 46 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložil, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obvineného v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu ustanovil skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov a podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. d) Trestného zákona mu uložil povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu. Súčasne okresný súd uložil obvinenému podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenému Pozemkovému spoločenstvu urbárskych a pasienkových spoločností Hontianske Moravce „v likvidácii“, IČO: 37 998 480 (ďalej tiež „poškodený“ alebo „Pozemkové spoločenstvo“) škodu spôsobenú trestným činom vo výške 12.500,- Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 8. februára 2022, sp. zn. 5To/25/2021, zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám uznal obvineného za vinného zo spáchania prečinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

- v období od 30.01.2011 do 21.04.2011 v obci Hontianske Moravce, okres Krupina ako predseda Pozemkového spoločenstva urbárskych a pasienkových spoločností Hontianske Moravce, IČO:37 998 480, na základe ústnej dohody, ktorú uzatvoril nezisteného dňa v mene Pozemkového spoločenstva urbárskych a pasienkových spoločností Hontianske Moravce, IČO:37 998 480 ako predávajúceho so subjektom s obchodným menom Jaroslav Simko s miestom podnikania Drňa 2, IČO: 35 486 465 ako kupujúcim o predaji a kúpe drevnej hmoty, prevzal na základe faktúr číslo 201101 až 201104 vystavených spoločenstvom pre Jaroslava Simka opakovane od Jaroslava Simka, nar. XX.XX.XXXX v rôznych čiastkach finančnú hotovosť spolu vo výške 12.500,-Eur, ktorú následne nepodchytil v účtovníctve spoločenstva a neodviedol do pokladne, ani na účet spoločenstva a účtovníčke vydal príkaz na vystavenie nových faktúr s číslami 201101 až 201104 vzťahujúcich sa na iné obchodné prípady spoločenstva a znejúcich na sumu spolu vo výške 1.106,-Eur, ktoré dal zaevidovať do účtovníctva spoločenstva a finančnú hotovosť vo výške 12.500,-Eur, vedomý si svojej povinnosti vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou, v rozpore s ustanovením § 5 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách, so zmluvou o založení pozemkového spoločenstva - Pozemkové spoločenstvo urbárskych a pasienkových spoločností Hontianske Moravce zo 04.12.2004 článkom 9, svojvoľne použil, čím Pozemkovému spoločenstvu urbárskych a pasienkových spoločností Hontianske Moravce, Mačkáš 338, Hontianske Moravce, IČO: 37 998 480 spôsobil účtovnú škodu vo výške 12.500,- Eur.

Krajský súd uložil obvinenému X. Q. podľa § 237 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Poškodeného podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Veselého vo svoj prospech. Dovolanie podal z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Úvodom dovolania obvinený poukázal na priebeh prípravného konania a súdneho konania s dôrazom na jeho argumentáciu, v ktorej popieral spáchanie skutku s tvrdením, že utržené prostriedky za predaj dreva si neprisvojil pre svoju potrebu, ale mal ich vyplatiť pri renovácii Domu gazdovských tradícií v majetku Pozemkového spoločenstva, i keď bez vystavenia dokladov, čo označil za „neuvážené“ z jeho strany. Podľa vlastných slov v priebehu konania dokázal, že sa nedopustil sprenevery, keď všetci svedkovia podieľajúci sa na stavebných prácach v Dome gazdovských tradícií (ďalej tiež „Dom tradícií“) potvrdili, že im aj skutočne boli vyplatené finančné prostriedky za nimi vykonané stavebné práce. K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie došlo, podľa jeho názoru v odvolacom konaní, keď nebol upozornený na zmenu právnej kvalifikácie skutku kladeného mu za vinu zo spáchania prečinu sprenevery na prečin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku, ako aj tým, že bol odsúdený po uplynutí 10 rokov od skutku, pričom podľa § 87 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, trestnosť činu zaniká uplynutím doby 5 rokov, ak ide o prečin s hornou hranicou sadzby najmenej 3 roky. Namietal ďalej, že odvolací súd posúdil jeho konanie podľa § 5 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách, ktorý bol zrušený dňom 1. mája 2013. Uvedená skutočnosť spolu s novou právnou kvalifikáciou skutku mala byť dôvodom zrušenia rozhodnutia okresného súdu a vrátenia vecí na ďalšie konanie a rozhodnutie. S poukazom na skutočnosť, že poškodené pozemkové spoločenstvo bolo odkázané na uplatnenie svojho nároku na náhradu škody na civilné konanie, spochybňoval preukázanie vzniku škody vo výške 12.500,- Eur. Tvrdí, že vznik škody nebol preukázaný, a teda nemohol byť odsúdený za spáchanie prečinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pretože spôsobenie aspoň väčšej škody je zákonným znakom skutkovej podstaty tohto trestného činu. Podľa názoru dovolateľa konajúce súdy mali prihliadať na premlčanie nároku poškodeného na náhradu škody. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za prekvapivé, keď tento súd rozhodol bez dokazovania a bez jeho možnosti sa vyjadriť k právnej kvalifikácii skutku. Obvinený neakceptoval hodnotenie dôkazov vykonané súdmi v základnom konaní a namietal, že jeho

vina bola konštatovaná na podklade úvahy odvolacieho súdu, ktorá nebola podložená dôkazmi. Vlastné konanie označil za „chybnú účtovnú operáciu“, keď finančné prostriedky z predaja dreva boli použité na zveľadenie majetku pozemkového spoločenstva.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu, pretože z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku bol porušený zákon v jeho neprospech, zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušované rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril aj poškodený, ktorý uviedol, že dovolanie obvineného považuje za nedôvodné. Uviedol, že nie je pravdou, že v danej veci podal trestné oznámenie JUDr. S., ale podozrenie zo spáchania trestnej činnosti oznámil člen výboru poškodeného Pozemkového spoločenstva Ing. V. D.. Je pre neho zarážajúce, že obvinený poukazuje na dĺžku konania, keď obštrukcie prostredníctvom ospravedlnení a žiadostí o odročenie hlavného pojednávania robil predovšetkým obvinený a jeho obhajca. Podľa názoru poškodeného sú výpovede obvineného nehodnoverné, keď najskôr na svoju obhajobu uvádzal, že „na čierno“ bez dokladov žiadne peniaze na rekonštrukciu Domu tradícií nevyplácal, následne v roku 2017 zmenil svoju výpoveď a predložil zoznam osôb a finančných čiastok, ktoré už mali byť „na čierno“, teda bez dokladov obvineným vyplatené za stavebné práce v roku 2011 pri rekonštrukcii Domu tradícií. Táto jeho obhajobná stratégia je „neudržateľná a nepreukázaná“ v dôsledku vykonaných dôkazov, a to najmä znaleckého posudku č. 148/2014 Ing. U. O.. V ďalšej časti poškodený uviedol, že podľa slov obvineného aj mimo účtovníctva pozemkového spoločenstva mu mala byť v roku 2011 vyplatená odmena v sume 6.000,- Eur. Poškodený je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že suma 12.500,- Eur, ktorú obvinený zinkasoval za predaj dreva z majetku pozemkového spoločenstva a nezaevidoval do účtovníctva, bola aj následne ním skutočne preinvestovaná do rekonštrukcie Domu tradícií. V podstate z uvedených dôvodov poškodený navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen (ďalej tiež „prokurátorka“), ktorá k opakovaniu jeho obhajobných tvrdení odkázala na obsah svojej záverečnej reči. Dovolaniu vytkla, že v úvode obvinený uvádza, že dovolanie podáva z 3-och dovolacích dôvodov (§ 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku), ale v záverečnom návrhu navrhuje vydať rozsudok iba z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Podľa názoru prokurátorky súdy vyčerpávajúco objasňovali skutkové okolnosti prípadu a mohli v danej veci rozhodnúť bez pochybností. Pokiaľ obvinený namietal, že nebol odvolacím súdom upozornený na zmenu kvalifikácie skutku, prokurátorka k tomu uviedla, že v zmysle § 322 ods. 3 a 4 Trestného poriadku odvolací súd takúto povinnosť nemá. Odvolací súd skutok obvineného správne právne kvalifikoval a uviedol aj argumenty pre zmenu kvalifikácie, a preto nie je daný ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Prokurátorka z vyššie uvedených dôvodov navrhla, aby dovolací súd dovolanie X. Q. odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku] v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Úvodom najvyšší súd zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania sú preto zákonnou úpravou obmedzené, aby sa príliš širokým uplatnením tohto

mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia. Dovolanie je teda určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii OČTK a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z dikcie tohto ustanovenia je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom.

K námietke obvineného, že nebol odvolacím súdom upozornený na zmenu právnej kvalifikácie skutku mu kladeného za vinu z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na prečin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, dovolací súd zdôrazňuje, že v odvolacom konaní takúto povinnosť Trestný poriadok súdu neukladá, a preto z tohto dôvodu nemohlo byť zásadne porušené právo obvineného na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Navyiac je potrebné dodať, že súd v konaní má povinnosť upozorniť na zmenu právnej kvalifikácie len vtedy, keď má dôjsť k zhoršeniu postavenia obvineného. V danom prípade z pohľadu závažnosti trestnej činnosti sú oba prečiny rovnako závažné, keďže zákonodarca v osobitnej časti Trestného zákona pri oboch prečinoch ustanovil trestné sadzby trestu odňatia slobody v rozmedzí s dolnou hranicou vo výmere 1 rok a hornou hranicou vo výmere 5 rokov. Uvedenú námietku obvineného nemožno preto považovať za dôvodnú. Navyiac ani z obsahu dovolania obvineného, z pohľadu ustálenej právnej kvalifikácie jeho konania, nevyplýva žiadna iná, nová obhajobná argumentácia, ktorú by uplatnil v prípade poučenia o zmene právneho posúdenia žalovaného skutku.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Pokiaľ obvinený namietal, že v danej veci mal odvolací súd zrušiť rozsudok okresného súdu a tomuto súdu vrátiť vec na ďalšie prejednanie a rozhodnutie, najvyšší súd dodáva, že odvolací súd v prípade, ak dospeje k záveru, že bol skutkový stav súdom prvého stupňa správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom, podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, je povinný rozhodnúť v merite veci sám bez toho, aby napadnutý rozsudok vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie..

K dovolacej námietke premlčania trestného stíhania najvyšší súd konštatuje, že takúto námietku nemožno podriaďiť pod žiaden z dovolacích dôvodov uplatnených obvineným v dovolaní [§ 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku]. Pri správnej aplikácii zákona je možné námietku premlčania trestného stíhania podriaďiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku (k viazanosti dovolacieho súdu vymedzením chýb a dovolacím dôvodom pozri aj R 120/2012).

Podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Podľa § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie premlčané.

Podľa § 87 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, premlčanie trestného stíhania sa prerušuje vznesením obvinenia pre trestný čin, o ktorého premlčanie ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi orgánu činného v trestnom konaní, sudcu pre prípravné konanie alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatela.

Podľa § 87 ods. 4 Trestného zákona, prerušením premlčania sa začína nová premlčacia doba.

V trestnej veci obvineného stíhaného pre prečin, Trestný zákon v ustanovení § 87 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, stanovuje premlčaciu dobu 5 rokov, tak ako správne uvádzal obvinený v dovolaní prostredníctvom svojho obhajcu. Na druhej strane opomenul, že v zmysle § 87 ods. 3 písm. a) Trestného zákona vznesením obvinenia, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi orgánu činného v trestnom konaní (napr. podaním obžaloby), sudcu pre prípravné konanie, súdu (napr. nariadením hlavného pojednávania, vyhlásením rozsudku) sa premlčanie trestného stíhania prerušilo, v dôsledku čoho začala v zmysle § 87 ods. 4 Trestného zákona, plynúť nová 5-ročná premlčacia doba. Po preskúmaní predloženého spisu a relevantných úkonov najvyšší súd dospel k nepochybnému záveru, že v trestnej veci obvineného boli jednotlivé úkony relevantné z hľadiska znenia § 87 ods. 3 písm. a) Trestného zákona vykonávané pred uplynutím 5-ročnej premlčacej doby. V posudzovanej veci teda nedošlo k zániku trestnosti činu uplynutím premlčacej doby. Námietka dovolateľa v tomto smere je teda neopodstatnená.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho alebo miernejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Vyššie citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou („správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“) vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá však prináleží iba ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky. Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové (viď aj R/57/2007, S/3/2011, R/7/2011). Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým

zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho.

Pokiaľ obvinený namietal, že v základnom trestnom konaní nebol preukázaný vznik škody vo výške 12.500,- Eur a odvolací súd konštatoval jeho vinu bez dôkazov, tak uvedené námietky sú námietkami skutkovými smerujúcimi proti hodnoteniu dôkazov, ktorými nie je možné naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pokiaľ namietal, že v konaní preukázal, že sa nedopustil prečinu sprenevery, tak uvedená námietka je irelevantná, nakoľko bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Pokiaľ obvinený ďalej namietal, že mu bolo kladené za vinu porušenie § 5 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločstvách, ktorý bol zrušený 1. mája 2013, tak k uvedenej námietke dovolací súd konštatuje, že podľa § 2 ods. 1 prvá veta Trestného zákona, trestnosť činu a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase spáchania skutku (od 30. januára 2011 do 21. apríla 2011), z čoho vyplýva, že ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z. z. bolo v čase spáchania skutku platnou a účinnou súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky.

Vzhľadom k tomu, že obvinený X. Q. dovolacími námietkami nenaplnil žiaden dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku, najvyšší súd nemal inú možnosť len jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný.